

Zauvek prijatelji

ISTINSKA VREDNOST PRIJATELJSTVA

BREDLI TREVOR GRIV

Preveo
Aleksandar Milajić

Laguna

Naslov originala

Bradley Trevor Grieve

FRIENDS TO THE END

Copyright © 2004 by BTG Studios, Inc.

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje LAGUNA

Taronga
FONDACIJA

Poduzetničkim društvom da stavi kraj
budućnosti za nestadnu srpsku životinje.

Bredni Trevor Griv voli životinje
i s ponosom podržava fonda-
ciju Taronga. Ukoliko želite
da vidite kako možete učiniti
nešto, bilo tako što ćete postati
„ZOO-roditelj“ ili dati prilog
za izuzetno važna istraživanja i
programe uzgoja, posetite veb-sajt
fondacije Taronga.
www.tarongafoundation.com

Onima koji su verovali u mene
kada više ni sam u sebe nisam verovao.
Onima koji su mi osmehom zbrisali tamu s lica.
Onima koji su bez cenjkanja uzeli moj teret u zamenu za svoju iskrenu radost.
Onima čiji su mi ljubav i smeh dali krila
i nebo za let.
Onima kojima ni u ovom ni u sledećem životu
neću moći dovoljno da zahvalim.

Mojim prijateljima

Zahvalnica

Tek mi je nedavno svanulo da smo moji roditelji i ja postali bliski prijatelji. Nije da i ranije nismo bili bliski, ali tokom protekle dve godine porodične su se uloge postepeno izmenile do tačke kada su samo međusobna ljubav i poštovanje ostali nepromenjeni. Sada u druženju uživamo iz razloga koji potpuno prevazilaze porodičnu odanost. A što je najbolje, prijatna ćaskanja posle večere više se ne završavaju naređenjem nekome da ide u krevet... zasad (još uvek držim tatu na oku). Naravno, još štošta mogu od njih da naučim, ali sada možda i oni mogu ponešto da nauče od mene.

Međutim, ne samo da više nego ranije uživam u društvu to dvoje meni bitnih ljudi nego sam odjednom počeo da sve svoje prijatelje gledam u sasvim novom svetlu. Sad shvatam koliko su mi svi oni bili važni na svim životnim poljima i da su i oni, takođe, moja porodica. Za štošta bih imao da im zahvalim, a pretpostavljam da ima još mnogo ljudi koji razmišljaju na sličan način. Zato sam toliko i uživao u pisanju ove male ali veoma posebne knjige o istinskoj vrednosti prijateljstva.

Tokom godina pronašao sam dom u mnogim čuvenim i blagonaklonim izdavačkim porodicama širom sveta. Zauvek ću biti zahvalan svim tim divnim, kreativnim saradnicima koji su oživotvorili moj rad i omogućili mi da živim od njega. Hvala im, svima do jednog, od srca, a posebno bih želeo da nazdravim Kristin

Šilig iz izdavačke kuće *Endruz Makmil (SAD)* i Džejn Palfrejmen iz *Rendom hausa* (Azija i Australija), mojim dvema najrečitijim i najoštrookijim urednicama-čuvarima.

Takođe sam zahvalan i mome ličnom plemenu u *BTG Studios Group* u Australiji – maloj ali iskričavoj grupi šarmantnih ljudi kojima su stvaralaštvo i odvažnost način života.

Kao i sve knjige iz serijala *Knjiga za kišni dan*, ova ne bi bila ništa bez divnih fotografija. Voleo bih da svako ukaže pažnju fotografima i foto-bibliotekama koji su toliko doprineli ovoj knjizi, tako što će pogledati njihove podatke na sajtu www.btgstudios.com.

Moje mirnodopsko komandovanje padobranskim odredom australijske vojske bilo je zadivljujuće kratko i čudesno mirno, pošto sam pripadnik miroljubivog, suncem obasjanog naroda, koji sve svoje političke granice deli s delfinima. Međutim, potpuno sam svestan koliko su prijatelji važni kad se čitav svet izvrne naglavce. Moji drugari iz vojske i ja uvek smo bili tu jedni za druge a tako će i ostati.

Kad razmišljam o prijateljstvima zauvek, moram priznati da me u svetu izdavaštva niko nije toliko podržavao kao moj proslavljeni književni agent i osvedočeni heroj, ser Albert Dž. Zakerman iz izdavačke kuće *Rajters haus* u Njujorku. Kada sam bio tek jedva malo više od nepoznatog tasmanijskog autora koji jedva uspeva da kleca kolenima u ritmu muzike, Al me je dograbio za oklembesena ramena, razdrmao moj skromni talenat i naučio me da stepujem na svetskoj pozornici. Svestan sam da bez njega ni izbliza ne bih ovoliko postigao.

Pretpostavljam da je ono što povezuje Ala i mene upravo službovanje u vojsci. Naravno, ser Albert je istinsko otelotvorenje najboljih osobina pesnika-vojnika. Nekoliko meseci pošto se pridružio hiljadama srčanih marinaca koji su se u Drugom svetskom ratu stuštili na normandijsku obalu, on je posle jednog neuspešnog ali iznenadnog protivnapada sila Osovine ostao odsečen od svoje jedinice i ranjen. Duboko iza neprijateljskih linija, Al je uleteo u prvu praznu građevinu na koju je naišao – napuštenu pekaru. Preturajući po rasturenoj ostavi ne bi li pronašao nešto za jelo, u konzervi od mleka u prahu otkrio je preplašeno žuto štene pekinezera koje je oko vrata imalo ručno napravljenu ogrlicu s brižljivo prikačenim imenom „La Petite Chenille“ (mala gusenica).

Psetance je bilo neverovatno osetljivo na zvuke i upozoravalo je Ala na predstojeće napade tako što bi se sakrilo ispod kreveta još mnogo pre nego što bi zviždanje bombi doprlo do izoštrenog vojničkog uha. Ubrzo mu se ta prijateljska mala gusenica uvukla u srce i svojim mu prisustvom održavala veru i nadu.

Kada ih je oboje konačno spasla britanska vojska, zajedno su proveli nekoliko nedelja u poljskoj bolnici. Al je tu otkrio kako njegov čupavi prijatelj ima oštro uho i za muziku i da naročito voli Edit Pjaf. Zajedno su je pratili u njenim divnim, žalobnim pesmama – on pevanjem, a Šenij muzikalnim zavijanjem. Uskoro su uvežbali i čitavu plesno-pevačku tačku. Alu su se ubrzo vratili duh i zdravlje, a psetance je postalo jedro i vedro.

Posle rata je poveo Šenij u Ameriku, gde su zajedno nastupili u njujorškom *Karnegi holu*. Posle uobičajeno oštarih kritika nakon premijere, uspeli su da osvoje srca kritičara i ubrzo su postali zvezde. Al je posle samo jedne sezone i niza rasprodatih predstava zaradio i više nego dovoljno novca da otvori *Rajters haus*.

Naravno, bio je spreman da dà i poslednju paru ako bi to produžilo Šenijin život za makar jedan sat. Nažalost, izdahnula je u snu kad joj je bilo šesnaest godina. Nakon što mi je ispričao celu ovu priču, ser Albert je otkopčao košulju i pokazao mi izbledelu tetovažu šteneta pekinezera smeštenu tačno iznad srca. Pogledao me je pravo u oči i rekao: „Bredli, tokom života sprijateljiješ se s mnogim ljudima. Neki će biti hrabri a neki zabavni. Jedni će biti niski a drugi visoki. Neki će biti mladi, kao ti, a neki stariji, kao ja. Neki će ti ponuditi hleb i vino, a drugi marcipan, iako ga ne voliš. Ne osuđuj ih. Važno je da si uvek iskren prema svojim prijateljima. I nikada ne propuštaj priliku da im zahvališ što dele svoj život s tobom. A ako si iskren, dobar i odan, možda ćeš, ali samo možda, naći nekoga ko će ti biti prijatelj zauvek.“

Ale, šta sam to učinio da zaslužim prijatelja kao što si ti?

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, overlapping letters and a long horizontal stroke extending to the right.

Zauvek prijatelji

Nije lako pronaći reči kad treba opisati
prijateljstvo kao što je naše,

što je čudno kad se uzme u obzir koliko smo postali bliski.

Toliko nam je puta oboma
bilo potrebno rame za plakanje